

TĖVIŠKĖS AIDAI

Nr 30 (2210) 2000 m. rugpiūčio mėn. 1 d. Eina 45-tus metus

Melbourne

TAS MYLI, KAS LAIKOSI JO ĮSTATYMO

“Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų laikosi, tas tikrai mane myli. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas, ir aš jį mylėsiu ir jam apsiireikšiu” (Jn 14,21).

Meilė reiškė pagrindą Jėzaus atsisveikinimo žodžiuose: Tėvo meilę Jo Sūnui, Jėzui, kuris tuo būdu vykdė Jo įsakymus.

Tie, kurie klausėsi Jėzaus, lengvai galėjo atpažinti Jo žodžiuose Išminties Knygoje minimą panašumą.

Meilė yra pagrindas Jėzaus atsisveikinimo žodžiuose: Tėvo meilė Sūnui Jėzui, kuris tuo būdu vykdė Jo įsakymus. “Mylėdami ją, vykdome jos įsakymus” (Išminties knyga 6,18) ir “Ji yra lengvai suprantama tų, kurie ją myli” (Išminties knyga 6,12). Ypač apreiškdamas save tiems, kurių meilė randa panašumą Senovės žydų Biblijos Išmintyje, Išmintis 1,2,

Chiara LUBICH

kurioje pasakyta, kad Viešpats save apreiškia tiems, kurie juo tiki.

Žodžiai kuriuos mes patariame, reiškia tai, kad tėvas myli tuos, kurie myli Jo Sūnų, ir Sūnus myli tuos, kuriems save apreiškia.

“Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų laikosi, tas tikrai mane myli. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas, ir aš jį mylėsiu ir jam apsiireikšiu” (Jn14,21).

Tačiau Jėzus reikalauja, kad kiekvienas mylėtų. Mes negalime suprasti krikščionių, kurie neturi tokio pasiryžimo, tokio pareigos supratimo mylėti visa širdimi.

Kai laikrodžio baterija išsekusi, tada jis nerodo ir laiko.

Panašiai yra ir su krikščionimis. Jei jie nesistengia nuolatos mylėti, nėra verti būti laikomais krikščionimis.

Tam yra pagrindas, kad visi Jėzaus įsakymai gali būti susumuoti viename: meilėje Dievui ir meilėje artimui, kuriame atpažįstame ir mylime Jėzų.

Meilė iš tikrųjų nėra tik jausmas; ji turi būti reiškiamą konkrečiais veiksmais, kai padedame žmonėms, ypač su kuriais bendraujame, net ir mažiausiuose reikaluose, teikdami visokią pagalbą nusižeminę.

Charles de Foucauld kartą sakė: “Kai jūs mylite kokį asmenį, esate jame su savo meile, nes gyvenate tik sau, būdami neprisirisę prie savęs, tik būdami šalia savęs”.

Tas asmuo buvo paminėtas 1975 “Living City” žurnale Romoje.

Kai mes mylime, Jėzaus šviesa mus paliečia, kaip Jis yra pažadėjęs: “Aš apreiškiau save tam,

kuris mane myli”. (Jn 14,21) Meilė yra šviesos šaltinis. Mylėdami mes turime geresnį supratimą Dievo, kuris yra pati Meilė.

O tai padeda mums labiau mylėti ir gerinti mūsų santykius su tais, su kuriais palaikome ryšius.

O toji Dievo meilės šviesa taipgi padeda mums visuomet nuoširdžiai mylėti. O mes galime tai patirti įvairiais būdais, nes šviesa veikia kiekvieną mūsų ypatingu būdu. Bet ji taip pat turi paprastą ir bendrą charakteristiką, kuri padeda mums suprasti Dievo valią ir duoda mums taiką ir ramybę, ir visuomet naują Dievo Žodžio supratimą.

Tai yra širdį šildanti šviesa, kuri mus drąsina eiti gyvenimo keliu su augančiu pasitikėjimu ir ryžtingai. Kai gyvenimo šešėliai daro mūsų gyvenimą netikrą, kai tamsa mus verčia sustoti, šie Evangelijos žodžiai primins mums, kad šviesa grįžta mylint net mažą ir nuoširdžiu pasielgimu. Tada malda, žodis ir šypsulys duos mums užtenkamai šviesos eiti pirmyn.

Kai kurie dviračiai turi priekinę šviesą, kuri veikia, kol tu su kojom mini pedalus. Bet jei tu sustoji, tuoj atsirandanti tamsoje, o kai vėl pradedi minti pedalus, šviesa tuoj grįžta, kurios tau reikia važiuojant.

Mes tai galime pritaikyti savo gyvenimui: mums reikia tik atnaujinti veiklą ir nuoširdžią meilę, kuri nelaukia atlyginimo, atnaujina ir apšviečia mūsų tikėjimą ir viltį.

“Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų laikosi, tas tikrai mane myli. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas, ir aš jį mylėsiu ir jam apsiireikšiu”. “L.L.”

Kaip prarandamas ir atrandamas tikėjimas

Pavyzdžiui, gimnazistai pradeda pergaltoti, ko jie buvo mokomi kaip vaikai. Aš patyriau kliūtis savo tikėjime, kai pradėjau skaityti Švento Rašto Pradžios Knygą. Kai buvau maža, tikėjau viską, ką Šventame Rašte pasakojo, pažodžiui. Bet pasimokius gamtos mokslų ir pasaulio vystymasi, pamačiau, kad Dievas negalėjo sukurti visko per septynias dienas. Tai nesąmonė. Ar Šventas Raštas meluoja? Adomas ir Ieva tikriausiai nebuvo istoriškai žmonės, kurie, gundomi gyvatės, suvalgė uždraustą obuolį.

(Jaunimo grupėje premijuotas rašinys - “L.L.”)

Aušra VENCKUTĖ

Tikėjimas nelengvai pasiekiamas. Žinome, kad jis nėra lengvai randamas, bet jį turint, jis sunkiai atsižadamas. Tikėjimas nėra lengvai ar greitai pasisavinamas. Reikia laiko ir pasitikėjimo jį įsigyti. Kartais tik per skausmą, ieškojimą ir maldą šis turtas mums dovanojamas kaip didžiausia dovana.

Deja, kai kuriems tikėjimas sugriaunamas lengviau negu atstatomas. Kartais tik vienas įvykis gali sunaikinti žmogaus tikėjimą. Bloga draugų įtaka gali suklaidinti tikėjimą. Tokios temos kaip abortas, neštumo apsisaugojimo priemonių vartojimas, mirties bausmė, moterų rolė Bažnyčioje ar pan., gali supriešinti mūsų asmeniškų norus su Bažnyčios mokymu. Nesąžiningas kunigas gali žmogų taip traumatizuoti, kad žmogus pameta tikėjimą. Artimo mirtis ir galvojimas, kad Dievas neatsiliepė į mūsų maldų prašymus, gali sukresti mūsų tikėjimą iki pamatų. Jeigu tikėjimas yra paviršutiniškas, jis lengviau prarandamas.

Ar Nojus tikrai buvo 600-ų metų senukas, kai pastatė arką? Tikrai abejoju. Sužinojau, kad tai yra tik pasakos, kurios atskleidžia gilesnę dvasinę tiesą. Taigi Šventosios Dvasios įkvėpto Švento

Anglijos Lietuvių Sodyboj sargyba prie Kryžiaus

Rašto tiesos nėra tokios paviršutiniškos, bet suprantamos gilesne prasme. Taip, Dievas sukūrė nuostabų pasaulį palaiptiui. Taip, pirmieji žmonės su siela, laisva valia pasirinko patirti blogį. Taip, Dievas gali leisti gamtos orais apvalyti ir pamokyti žmones. Bet, Dievu tikintys gali visuomet Jo meile pasitikėti. Tikybos pamokos padėjo man giliai suprasti Šv. Raštą ir brandinti mano tikėjimą. O kaip su tų jaunuolių tikėjimu, kurie neturi progos pagilinti savo tikėjimo žinias mokykloje?

Aš manau, kad vaikas, kuris nuo mažens mokomas apie Dievą, lengviau išlaiko savo tikėjimą per gyvenimą, negu toksai, kuris tik vėliau sužino apie dvasinį pasaulį. Yra sunku tikėti tai, ko negalima įrodyti. Kartais pačio Dievo veikimas, “stebuklas”, gali staigiai atverti mūsų tikėjimo akis. Aš esu tokio tikėjimo pavyzdys. Kai aš buvau maža ketverių metų mergaitė, tėvai mane vežėsi kartu į pilgriminę kelionę į Medjugorję. Marija ten rodosi šešiem kroatų vaikams. Medjugorje pasidariusi populiari vieta žmonėms, ieškantiems stipresnio tikėjimo. Tą apsiireikimo ir malonių vieta pasižymi masiniais dvasinių atsivertimų stebuklais. Mano patyrimai tenai stiprins mano tikėjimą visą gyvenimą.

Pavyzdžiui, aš ten mačiau saulės stebuklą. Kai mano mamytė mane laikė savo rankose prie bažnyčios po Mišių, staiga pajutau traukimą pažiūrėti į saulę. Žiūrėjau tiesiai į saulę, ir mačiau, kad ant

(Nukelta į 3-žią psl.)

Gimnazijos aktyvistas spėja ir į bažnyčią

Ramūnas ZILNYS

Anksti ryta - į bažnyčią

Kaunietis Audrius Micka dažnai keliai šeštą valandą ryto ir eina į netoli jo namų esančią bažnyčią. Čia jis jau penkerius metus patarnauja Mišioms.

"Bendramoksliai iš pradžių gana keistai reagavo į tokią mano veiklą, - prisipažino aštuoniolikametis. - Tačiau dabar mūsų mokykloje yra jau du mokiniai, patarnaujantys Mišioms. Gal ir pasitaiko kokių nors apkalbų, bet aš nekreipiu į jas dėmesio".

Gerai besimokantis būsiamasis abiturientas negaili laisvo laiko pačiai įvairiausiai veiklai. Jis - Kauno "Rasos" gimnazijos moksleivių prezidentas ir Lietuvos moksleivių parlamento narys.

1997 ir 1999 metais šauniasių Kauno moksleivių konkurse dalyvavęs Audrius abu sykius laimėjo pirmąją vietą.

Padėjo geriau suprasti save

Į bažnyčią Audrių pakvietė pažįstama vienuolė. "Ten jaučiuosi gerokai laisviau nei, pavyzdžiui mokykloje, - prisipažino aštuoniolikametis. - Bažnyčioje pasijuntu ramiai. Ten neįprasta spoksoti, apkalbinėti, badyti pirštais".

Paklaustas, ar niekada negalvojo apie galimybę stoti į kunigų seminariją, šauniasias Kauno moksleivis nusijuokė: "Prieš porą metų gal ir buvo tokių minčių. Bet, mano galva, tam reikia pašaukimo. Aš apie save to negalėčiau pasakyti".

Vaikinas nesijaučia labai religingas - kai kurios griežtos bažnyčios taisyklės jam nelabai patinka. Tačiau apie šią instituciją jis kalba pagarbiai: "Ar gaunu už patarnavimą pinigų? Tikrai ne. Bažnyčia man davė labai daug: padėjo geriau suprasti save, be to, pažinau daug įdomių žmonių, daug keliavau".

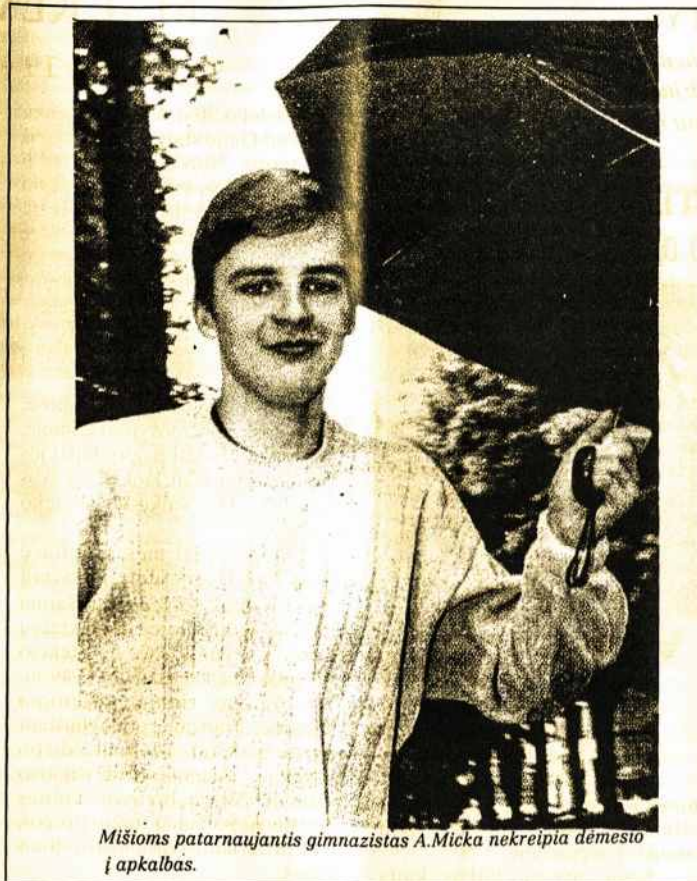
Gimnazistas nesutiko, kad bažnyčia šiandien domisi mažai jaunų žmonių. "Kartais, atėjęs į Mišias ir pamačius daug vyresnio amžiaus žmonių, iš tiesų kyla tokių minčių, bet apsilankius krikščioniškose stovyklose užsienyje nuomonė pasikeičia. Nuostabu, kai gali bendrauti su jaunimu, atvažiavusiu iš tolimiausių pasaulio kraštų, ir jausti, kad tavo ir jų interesai sutampa".

Dainuoti mokėsi pats

Iš pirmo žvilgsnio Audrius nepanašus į didelį aktyvistą, tačiau scenoje jis jaučiasi kaip žuvis vandenyje. "Klasiškai jau juokauja, kad paliks mane antriems metams, mat man nuolat tenka vesti įvairiausių mokyklos renginių. Kai kitiems metais baigsiu mokslus, nebelsi kam tai daryti", - neslėpė Audrius.

Moksleivių parlamento Audrius nelaiko rimtu dalyku: "Žaisti rinkimus buvo labai įdomu. Dabar parlamente susitinkame du kartus per metus ir mokomės diskutuoti, priimti bendrus sprendimus. Atrodo, politikų darbas ne toks jau ir sunkus".

Mažesnių konkursų, kuriuose Audriui teko dalyvauti, - gausybė.

Mišioms patarnaujantis gimnazistas A. Micka nekreipia dėmesio į apkalbas.

Pačiam jų dalyviui labiausiai įsiminė šių metų "Dainų dainelė". "Tai buvo nemažas iššūkis sau. Per atranką iš tiesų drebėjo kojos", - prisipažino kaunietis.

Nors Audrius niekada nelankė muzikos mokyklos ir konkurso atrankoje buvo bene vienintelis savomokslis, jis sugebėjo patekti į finalą ir tapti "Dainų dainelės" laureatu.

Draugės kol kas neturi

Ar gimnazistas nepavargsta, derindamas mokslą su tokia įvairiapuse popamokine veikla? "Tikrai ne, nusijuokė Audrius. - Būtų kur kas blogiau, jeigu neturėčiau ką veikti. Gulėt ant sofos ir spoksoti į televizorių man labai sunku".

Vos pradėjęs lankyti mokyklą Audrius susižavėjo įvairiais būreliais

KUNIGUI ATMINTI - KOPLYTSTULPIS

R. Lauručio sukurtas kopylytstulpis tapo pirmuoju R. Mikutavičiaus atminimo įamžinimo ženklu. A. Barzdžiaus nuotr.

Vida SAVICIŪNAITĖ

Praėjus lygiai dvejiems metams po kunigo Ričardo Mikutavičiaus nužudymo 1998-ųjų liepos 1 dieną, velionio atminimą įamžinęs kopylytstulpis atidengtas Kaune, Noreikiškėse, prie Lietuvos žemės ūkio universiteto (LŽŪU) kopylyčios.

LŽŪU kopylyčia buvo paskutinė R. Mikutavičiaus kunigavimo ir paskutinių jo laikytų Mišių vieta. Į kunigo mirties metinėms skirtas Mišias kopylytstulpio atidengimą susirinko gausybė žmonių.

Kauno šviesuomenės iniciatyva apie 3 tūkst. Litų kainavusį kopylytstulpį sukūrė medžio skulptorius iš Babtų

Remigijus Laurutis.

Paminklo R. Mikutavičiui pastatymu ir lėšų rinkimu rūpinosi LŽŪU kopylyčios bendruomenė, Kauno aukštųjų mokyklų vadovai, kiti kunigo ir poeto gerbėjai.

Ant kopylytstulpio įrašytos citatos iš R. Mikutavičiaus apmąstymų apie mirtį, kurią jis vadino "tik skraiste" arba "sustojimu ties Paslapties pertekliumi".

Šių metų pradžioje Kaune, Maironio lietuvių literatūros muziejuje, kuriam velionis yra padovanojęs vertingų eksponatų, buvo tartasi dėl R. Mikutavičiaus atminimo fondo steigimo.

Idejos įgyvendinimas buvo pristabdytas paklusus velionio giminių pasipriešinimui. "Lr."

- lankė baseiną, tautinių ir pramoginių šokių repetitijas, akordeono pamokas. Taip pat dainavo ansamblyje "Nemunas", ilgą laiką priklausė Ateitininkų organizacijai, o šiuo metu domisi skautų veikla.

Prieš metus šauniasio moksleivio konkurso žiūrovus ir komisiją Audrius sužavėjo papasakojęs skausmingą istoriją apie pradingusią Žozefiną. Pabaigoje paaiškėjo, kad Žozefina - tai nejo širdies dama, o viso labo katė. Šiuo metu Audrius iš tiesų neturi draugės.

"Būtų sunku surasti žmogų, kuriam užtektų poros valandų dėmesio per savaitę. Daugiau laisvo laiko neturiu, todėl kol kas esu vienas", - prisipažino vaikas.

Kartais sulaukia priekaištų

Tėvus ir giminaičius Audriaus aktyvumas labai džiugina. Tiesa, mokykloje tenka susidurti su įvairia mokytojų ir bendramokslų reakcija: "Kai kuriems mokytojams atrodo, kad aš per daug laiko skiriu laisvalaikio veiklai ir per mažai - mokslui".

Nors Audrius mokosi į tiksluosius mokslus orientuotoje klasėje, jam labiau patinka humanitariniai dalykai.

"Tikrai norėčiau studijuoti aktorinį meną. Man labai patinka scena, manau, kad šiam darbu turiu sugebėjimų. Tačiau atbaido šiandien Lietuvos aktorių finansinė padėtis", - prisipažino vaikas, svajojantis kada nors suvaidinti kurio nors Lietuvos teatro spektaklyje.

Rūpesčius pamiršta miške

Nors kai kuriems bičiuliams atrodo, kad Audrius yra kiek pasipūtęs, pats vaikas tai neigia.

"Tikrai nesu ambicingas ar išpuikęs. Galbūt yra žmonių, kurie pavydi, todėl jie ir skleidžia tokias kalbas. Kita vertus, mokykloje turiu nelabai daug artimų draugų. Vienu metu santykiai su bendramoksliais buvo iš tiesų įtempti - buvo susiformavusios kelios grupelės žmonių, kuriems aš labai nepatinkau. Jie nuolat laidydavo replikas, tyčiodavosi. Tačiau dabar to jau nebėra", - tikino vaikas.

Kartais Audrių dar galite sutikti bėgiojantį prie Kauno esančio Kleboniško miško takais. "Labai padeda atsipalaiduoti, pamiršti rūpesčius", - sakė vaikas.

Svajoja turėti namą

Apie savo ateities planus Audrius nelinkęs daug kalbėti. "Be abejoj, mėginsiu kopti karjeros laiptais. Stengsiuosi patogiai susitvarkyti gyvenimą. Svajoju kada nors gyventi nedideliame nuosavame name ant ežero arba jūros kranto", - neslėpė planų aštuoniolikametis.

Nors Audrių liūdina tai, kad daugybė jaunų žmonių iš Lietuvos išvyksta ieškoti laimės į užsienį, jis neatmeta galimybės, kad ir pats vieną dieną paseks jų pavyzdžiui.

"Šiuo metu mūsų šalyje nematau didelių perspektyvų. Kita vertus, savo gyvenimu šiandien tikrai nesiskundžiu. Turiu mane mylinčių žmonių, draugų, taip pat mėgstamą veiklą. Ko daugiau norėti?" - svarstė moksleivis. "Lr."

